

กานักกิน

กาต้มน้ำตัวหนึ่ง เขาเกิดมาเป็นเพียงกาต้มน้ำตัวเล็กๆ สำหรับต้มน้ำได้ทีละถ้วยเล็ก ๆ เขาจึงไม่รู้ว่าตนเองเกิดมาเพื่อทำอะไรอย่างอื่นอีกแต่เขากลับรู้สึกว่าการเป็นกาต้มน้ำนี้ช่างน่าเศร้าจัง ฉันท้มน้ำตัวเล็ก ๆ และมีหน้าที่แค่ต้มน้ำได้ทีละถ้วยเล็กๆ" เขานั่งหงอยอยู่กับมุมโต๊ะตัวหนึ่ง วันหนึ่ง เมื่อมีคนเผลอนำเครื่องชงกาแฟ กาต้มน้ำที่ควรจะเป็นเพียงแค่กาต้มน้ำก็ได้กลืนกินหัวเครื่องชงเข้าไปเป็นครั้งแรก เมื่อได้กลืนกินหัวเครื่องชงที่อร่อยเขาก็รู้เลยว่าตนเองเกิดมาเพื่อกินจากวันนั้นกาต้มน้ำจึงเริ่มไขว่คว้ากินทุกอย่าง อย่างเช่น เส้นบะหมี่ น่องไก่ ปลา เมล็ดเดือย หัวเผือกนมสด กินแม้กระทั่งผักชนิดต่าง ๆ

เขาพบว่าบางอย่างก็อร่อยบางอย่างก็ไม่อร่อย แต่เขาก็ต้องกินทั้งหมดเพื่อจะได้โตขึ้นเมื่อกาต้มน้ำได้กินสิ่งต่างๆเข้าไปมากมาย เขาก็ตบโตขึ้นจนเต็มโต๊ะ กาต้มน้ำรู้สึกพอใจที่ตัวเองโตขึ้นเมื่อโตขึ้นก็ยิ่งต้องการกินสิ่งต่างๆ มากขึ้น ยิ่งตัวโตมากก็ต้องกินมาก เมื่อได้กินไม่อิ่มก็หิวมาก เมื่อหิวมากกาต้มน้ำเริ่มหันไปกินเพื่อน ๆ ที่อยู่ในห้องเดียวกัน

เขาเริ่มจากการกินแก้วน้ำสีใบ กินถุงขยະ กินกล่องกระดาษชำระ กินคอมพิวเตอร์ กินไม้ตีแมลงวัน กินหมอน กินทุกอย่างในห้องจนเหลือเพียง ตู้เย็น โต๊ะตัวที่เขาตั้งอยู่ และเตียงนอนเมื่อผ่านไปอีกวันความหิวก็กลับมาอีก เมื่อทนต่อความหิวไม่ไหวกาต้มน้ำจึงตัดสินใจกินเพื่อนที่เหลือ ทั้งโต๊ะ ตู้เย็น และเตียงนอน

ในที่สุด กาต้มน้ำก็ตัวโตจนคับห้องและในห้องก็ว่างเปล่าไม่มีอะไรจะกินอีกแล้วเมื่อไม่มีอะไรกินเขาจึงกลายเป็นกาต้มน้ำตัวโตที่หิวโหที่สุด ด้วยความหิวโหแสนสาหัส กาต้มน้ำจึงออกจาก ห้องแล้วกลืนกินบ้านทั้งหลัง เขากินหมอนและตัวโตขึ้นอีก

แต่วันต่อมา เขาหิวมากกว่าเดิมอีก ช่างเป็นความหิวที่ไม่รู้จักสิ้นสุด เขาจึงต้องกลืนกินแม่น้ำ กลืนกิน ภูเขา กลืนกินโลก

กลืนกินดวงดาว กลืนกินดวงจันทร์และกลืนกินดวงอาทิตย์

เขากลายเป็นกาต้มน้ำที่ตัวโตที่สุดในจักรวาล แต่กลับได้อยู่ท่ามกลางความมืดมิดและว่างเปล่า แล้วกาต้มน้ำ ก็ไม่ได้กินอะไรอีกเลย เขาได้แต่ลอยนิ่ง ๆ โหยหิวอย่างทรมาณอยู่ตลอดเวลา ตลอดเดือน และตลอดปี "ฉันน่าจะ เป็นเพียงกาต้มน้ำเล็กๆ ใบหนึ่ง" กาต้มน้ำพุดเศร้า ๆ